

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/121/2019
Identifikačné číslo spisu: 8815208661
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Oľga Trnková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8815208661.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne G. B., bývajúcej v P., zastúpenej Advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Na rozľiadke 2, IČO: 50 680 552, proti žalovanej Všeobecnej úverovej banke, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, o určovacej žalobe, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 5 C 330/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 15. novembra 2018 sp.zn. 5 Co 165/2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 15. novembra 2018 sp.zn. 5 Co 165/2017 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1/ Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom z 27. júla 2017 č.k. 5 C 330/2015 určil, že žalovaná nemá právo požadovať zaplatenie úrokov a poplatkov zo spotrebiteľského úveru poskytnutého Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej 19. apríla 2012 medzi žalovanou na strane jednej a žalobkyňou na strane druhej, nakoľko úver poskytnutý touto zmluvou sa v zmysle ust. §11 zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Určil, že predmetná zmluva zanikla v dôsledku predčasného splatenia tohto úveru zo 7. januára 2015 a započítacieho prejavu žalobkyne zo 7. januára 2015. Určil, že zmluvná podmienka uvedená v článku 1. predmetnej zmluvy, spočívajúca v uvedení mesačnej anuitnej splátky úveru vrátane poistného bez toho, aby bolo určené, v akej časti táto splátka bude započítaná na istinu, v akej časti na úroky a v akej časti na poplatky, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky (I.). Určil, že žalovaná nemá právo požadovať zaplatenie úrokov a poplatkov zo spotrebiteľského úveru poskytnutého Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej 4. septembra 2012 medzi žalovanou na strane jednej a žalobkyňou na strane druhej, nakoľko úver poskytnutý touto zmluvou sa v zmysle ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Určil, že predmetná zmluva zanikla v dôsledku predčasného splatenia tohto úveru zo 7. januára 2015 a započítacieho prejavu žalobkyne zo 7. januára 2015. Určil, že zmluvná podmienka uvedená v článku 1. predmetnej zmluvy, spočívajúca v uvedení mesačnej anuitnej splátky úveru vrátane poistného bez toho, aby bolo určené, v akej časti táto splátka bude započítavaná na istinu, v akej časti na úroky a v akej časti na poplatky, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky (II.). Určil, že žalovaná nemá právo požadovať

zaplatenie úrokov a poplatkov zo spotrebiteľského úveru poskytnutého Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXX zo 16. novembra 2012 medzi žalovanou na strane jednej a žalobkyňou na strane druhej, nakoľko úver poskytnutý touto zmluvou sa v zmysle ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Určil, že predmetná zmluva zanikla v dôsledku predčasného splatenia tohto úveru zo 7. januára 2015 a započítacieho prejavu žalobkyne zo 7. januára 2015. Určil, že zmluvná podmienka uvedená v článku 1. predmetnej zmluvy, spočívajúca v uvedení mesačnej anuitnej splátky úveru vrátane poistného bez toho, aby bolo určené, v akej časti táto splátka bude započítavaná na istinu, v akej časti na úroky a v akej časti na poplatky, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky (III.). Žalobkyni priznal proti žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 % (IV.). V odôvodnení poukázal na obsah žaloby a jej zmenu, ktorú pripustil uznesením zo 16. júna 2017, na vyjadrenie žalovanej, na vykonané dokazovanie a z neho zistený skutkový stav. Z tohto vyplýva, že strany uzavreli zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXX z 19. apríla 2012, č. XXXXXXXXXXXXXXX zo 4. septembra 2012 a č. XXXXXXXXXXXXXXX zo 16. novembra 2012, na základe ktorých žalovaná poskytla žalobkyni spotrebiteľský úver v sume 3 100 €, 3 300 € a 2 900 €, ktorý mala žalobkyňa splácať v 120 mesačných splátkach po 50, 38 €, v 40 mesačných splátkach po 102, 99 € a v 50 mesačných splátkach po 79,39 €. Žalobkyňa doručila žalovanej oznámenie o predčasnom splatení pôžičiek a na účet žalovanej previedla 7. januára 2015 sumu 1 568,10 €, sumu 415,71 € a sumu 914,75 € k uvedeným zmluvám. Po citácii príslušných zákonných ustanovení uviedol, že v danom prípade ide o spotrebiteľské zmluvy v zmysle § 52 a nasl. OZ, pretože ich uzatvárala žalovaná ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ, pričom obsah zmlúv, ako aj obsah úverových podmienok bol daný žalovanou bez možnosti žalobkyne privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení OZ. Súd mal za to, že tým, že na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo k znevýhodneniu postavenia žalobkyne ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu. V danej súvislosti poukázal aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“). Nepochybne teda zmluvy uzavreté medzi stranami sú spotrebiteľskými zmluvami v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice a pri závere, že sporné zmluvy je potrebné považovať za spotrebiteľské zmluvy, je potrebné na ne aplikovať ustanovenia OZ. Pokiaľ ide o určenie, že úverové zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov, jedná sa o určenie právnej skutočnosti vyplývajúcej z osobitného predpisu, a to priamo z § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Je možné akceptovať aj žalobný návrh, nakoľko vo svojej podstate sa jedná o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti žalobkyňou označených zmlúv. Aj v prípade žalobkyňou mieneného určenia, že žalovaná nemá právo požadovať zaplatenie úrokov a poplatkov z predmetných spotrebiteľských zmlúv, na určení neexistencie tohto práva má ako spotrebiteľka naliehavý právny záujem. Žalobkyňa, ktorej špecifické postavenie ako slabšej strany v spore osvedčuje predovšetkým úprava v komunitárnom práve, početná judikatúra súdov európskych spoločenstiev, v nie poslednom rade i domáca právna úprava, potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jej skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov v prípade čiastočnej neplatičnosti zmluvy, týkajúcej sa odplaty (úrokov, poplatkov). V tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutia NS SR sp.zn. 1 MCdo 1/2009 z 31. júla 2009. Podľa názoru súdu v predmetných zmluvách jednoznačne absentuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpisu zmlúv. Zákon výslovne vyžaduje špecifikáciu splátky, aká časť z nej náleží istine, aká časť úroku a koľko z nej predstavujú prípadné poplatky. Splátky v zmysle zákonnej požiadavky musia byť špecifikované, teda rozpísané podľa hodnoty istiny a hodnoty úroku, príp. poplatkov v jednotlivých splátkach. Vzhľadom na absenciu uvedenej obligatórnej náležitosti v zmluvách, sa úver poskytnutý predmetnými zmluvami v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti poukázal na názory vyslovené v uvedených rozhodnutiach krajských súdov a pokiaľ išlo o názor vyslovený v rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9. novembra 2016 v právnej veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s. c/a U. k tomuto uviedol výklad SD v odpovedi na otázku č. 1, výklad SD smernice, keď

požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch sa líši od požiadavky smernice a jednoznačne vyžaduje vyjadrenie jednak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdených rozsudkami NS SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov. Pri rozpore medzi smernicou a zákonom sa nemôže bez ďalšieho automaticky uplatniť smernica pred vnútroštátnym právom. Vnútroštátny súd musí skúmať, či môže smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. V prípadoch, kedy súdy rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli smernici priamy účinok. Súd preto musí skúmať, či môže smernici priznať nepriamy účinok. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Pri výbere ustálenej rozhodovacej praxe sa priklonil k tej, ktorá uprednostňuje výklad sledujúci záujem spotrebiteľa, teda výklad pre spotrebiteľa jednoznačne výhodnejší, nakoľko princíp ochrany práv spotrebiteľa patrí do ustálenej praxe medzi jeden z najdôležitejších princípov právneho poriadku. Poukázal pritom na názor vyslovený v rozhodnutí NS SR sp.zn. 6 Cdo 1/2012. Teda uzavrel, že pre absenciu povinných náležitostí zmlúv treba považovať úvery za bezúročné a bez poplatkov. Aj absencia iba jednej z nich má tie isté dôsledky. Navyše považoval za potrebné dodať, že v danom prípade zároveň v čl. III bode 6 zmlúv je drobným písmom uvedená netransparentná inkorporačná doložka, ktorou mali byť do zmlúv inkorporované obchodné podmienky, resp. Všeobecné obchodné podmienky. O takúto doložku ide aj vtedy, ak ju dodávateľ uvedie menším písmom ako zmluvné podmienky predstavujúce podstatné zložky zmluvy. Neprijateľná inkorporačná doložka v danom prípade nemohla prívodiť viazanosť obchodných podmienok a Všeobecných obchodných podmienok, ako ani ďalších dokumentov, ktoré sa prostredníctvom nej mali stať súčasťami zmlúv. Vyhlásenie neplatnej inkorporačnej doložky má rovnaký dopad vo vzťahu k všetkým nárokom uplatňovaným na jej základe. Ustanovenia obsiahnuté v jednotlivých dokumentoch sa v prípade neprijateľnej inkorporačnej doložky nestávajú súčasťou zmlúv. Vychádzajúc z uvedeného bola potom žalobkyňa povinná vrátiť žalovanej len hodnotu toho, čo jej dodávateľ poskytol bez akéhokoľvek navýšenia, teda bez úrokov z úveru a bez akýchkoľvek poplatkov, poistenia. Žalobkyňa uhradila žalovanej istinu, čo táto ani nepoprela. Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala určenia, že zmluvná podmienka uvedená v predmetných zmluvách, spočívajúca v uvedení mesačnej anuitnej splátky úveru vrátane poistného bez toho, aby bolo určené, v akej časti táto splátka bude započítaná na istinu, v akej časti na úroky a v akej časti na poplatky, je neplatná z dôvodu jej neprijateľnosti, aj v tejto časti, najmä s ohľadom na už vyššie uvedené, možno považovať žalobu za dôvodnú, a to z uvedených dôvodov, keď súhlasí aj s uvedenou argumentáciou žalobkyne. Za nekalú obchodnú praktiku ale nepovažoval uvedenie obchodného mena žalovanej v neskrátenom tvare, lebo žalovaná je v zmluvách nezameniteľne identifikovaná neskrátenou formou obchodného mena, identifikačným číslom a sídlom. O trovách konania rozhodol podľa § 251 CSP v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP.

2/ Krajský súd v Prešove rozsudkom z 15. novembra 2018 sp.zn. 5 Co 165/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanej v plnom rozsahu s tým, že o výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Odvolacie námietky považoval len za zhrnutie právnej argumentácie predostretej v priebehu konania, na ktoré súd prvej inštancie rozumným a primeraným spôsobom reagoval. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za preskúmateľné. Stotožnil sa s názorom a závermi súdu prvej inštancie z rozvedených dôvodov a na zdôraznenie správnosti poukázal na znenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvárania zmlúv, ktorý vyžadoval rozčlenenie dohodnutej splátky na jednotlivé zložky, teda na istinu, úroky a poplatky. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver s a v súlade s § 11 ods. 1 písm. a/ tohto zákona považoval za bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na požiadavky smernice k otázke členenia splátok, keď požiadavka zákona je iná a špecifikoval v akom zmysle. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3/ Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Dovolanie podala s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, keď mala jednak za to, že rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Nepovažovala za správny výklad odvolacieho súdu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ (neskôr písm. l/) zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého jeho rozsudok vychádzal. Poukázala pritom na systematický a logický výklad tohto ustanovenia, keď podľa jej názoru je nutné potom dospieť k záveru, že zákon tzv. rozpis splátok v zmluve o úvere nevyžaduje a nikdy ani nevyžadoval. Naopak, nie práve vhodne zvolenú formuláciu tohto ustanovenia bolo potrebné vykladať tak, že v zmluve uvedená splátka úveru je dostatočne uvedená aj keď je vyjadrená iba celkovou výškou splátky, pričom takto uvedená splátka musí zahŕňať všetky veriteľom požadované plnenia, a nie uvedením len niektorej zložky navodzovať dojem nižšej splátky úveru. Prípustnosť vyjadrenia splátky úveru iba celkovou výškou splátky nie je výklad contra legem, ako sa snažila presvedčiť žalobkyňa, pretože dané ustanovenie neobsahovalo gramatické vyjadrenie vylučujúce uvedenie tam vymenovaných zložiek splátky iba v súhrne jednou sumou. V tomto prípade je navyše daná nutnosť eurokonformného výkladu zákona, ktorý záver si osvojil aj odvolací súd vo svojej aktuálnej rozhodovacej praxi v tejto otázke. Následne poukázala na to, že smernica nevyžaduje rozdelenie splátok na istinu, úroky a poplatky, ktorý záver potvrdil aj rozsudok SDEÚ Home Credit, z ktorého právny záver citovala. Za potrebné považovala uviesť, že smernica predstavuje tzv. úplnú harmonizáciu danej oblasti, čo znamená, že s cieľom dosiahnutia fungujúceho vnútorného trhu členské štáty nesmú zachovávať, ani zaviesť prísnejšie pravidlá, ako sú v nej uvedené, ktorý záver vyplýva z následne citovaných článkov smernice a rozsudkov SDEÚ. Napádaný rozsudok je v rozpore s aktuálnou rozhodovacou praxou NS SR napr. rozhodnutiami sp.zn. 4 Cdo 211/2017 z 23. apríla 2018, sp.zn. 3 Cdo 56/2018 zo 17. apríla 2018, sp.zn. 3 Cdo 146/2017 z 22. februára 2018, v zmysle ktorej nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky, v zmluvách nemožno od dodávateľa žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach, od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné a potrebné preklenúť. Uviedla, že jej procesnú obranu potvrdzuje i existujúca rozhodovacia prax iných senátov všeobecných súdov SR, ktoré vyslovili odlišný právny názor od súdu prvej inštancie v tejto veci ohľadne spotrebiteľských zmlúv a následne uviedla rozsudky krajských súdov. Podľa jej názoru je rozhodnutie krajského súdu v danej veci aj nepreskúmateľné z dôvodu jeho rozporu s § 220 ods. 2 CSP. Dovolanie podala tiež preto, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého absencia niečoho je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, už len z povahy veci ide podľa názoru žalovanej o nesprávny právny názor a nesprávne právne posúdenie veci - navyše ak vychádza z nerešpektovania aktuálnej rozhodovacej praxe (dovolacieho) najvyššieho súdu. Odvolací súd tiež potvrdením rozsudku súdu prvej inštancie aproboval nesprávne skutkové zistenie súdu prvej inštancie a rozviedla prečo. Určenie údajnej neprijateľnej podmienky súdmi nižšej inštancie považovala za svojvoľné, nemajúce akúkoľvek oporu v zákone, či existujúcej judikatúre, navyše aj popierajúce logiku. Neprijateľnými podmienkami nemôžu byť zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určite, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. V danom prípade sa jedná o podmienku týkajúcu sa hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny a zároveň o podmienku vyjadrenú určito, jasne a zrozumiteľne a navyše aj individuálne dojednanú, čiže vylúčenú zo súdneho prieskumu prijateľnosti. Nemôže sa tiež jednať o značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, a to aj vzhľadom na to, že žalobkyňa mohla kedykoľvek požiadať o amortizačnú tabuľku, z ktorej vyplýva delenie splátok na istinu, úroky a poplatky (§ 9 ods. 3, 5 zákona o spotrebiteľských úveroch). Teda odvolací súd nevychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, pričom nebral do úvahy platnú právnu úpravu, ani ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu. Nemala vedomosť, že by odvolací súd nastolenú právnu otázku týkajúcu sa možnosti určenia neprijateľnosti „neexistujúcej“ zmluvnej podmienky, resp. zmluvnej podmienky týkajúcej sa hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, dosiaľ vo svojej rozhodovacej praxi riešil. Z podrobne rozvedených skutočností mala za to, že napádaný rozsudok odvolacieho súdu nemožno považovať za jasné a presvedčivé rozhodnutie, ktoré by

riadne, vyčerpávajúco a najmä správne odpovedalo na základné právne otázky sporu. Navyše predstavuje neprípustný rozpor s aktuálnou ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu a dosahuje intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces vo vzťahu k jej procesným právam na riadne a preskúmateľné odôvodnenie súdneho rozhodnutia bez skutkových a právnych omylov. Ide o nezákonné rozhodnutie, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je postavené na mylnom a nesprávnom vyriešení základných právnych otázok sporu.

4/ Žalobkyňa sa k dovolaniu písomne nevyjadřila.

5/ Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu treba zrušiť.

6/ Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inšancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (pozri napr. rozhodnutia sp.zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017).

7/ Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8/ Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (pozri napr. rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo 126/2017, sp.zn. 3 Cdo 235/2016, sp.zn. 20/2017, sp.zn. 7 Cdo 20/2017, sp.zn.8 Cdo 211/2016).

9/ Žalovaná podľa obsahu dovolania vyvodzuje jeho prípustnosť hlavne z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP tvrdiac, že v napadnutom rozhodnutí pri riešení otázky výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ (neskôr písm. l/) zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom v čase uzavretia jednotlivých zmlúv o úvere, sa odvolací súd odklonil od aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu (dovolacieho) Slovenskej republiky (napr. uznesenia z 23. 4. 2018, sp.zn. 4 Cdo 211/2017, z 12. 4. 2018 sp.zn. 3 Cdo 56/2018, z 22. 2. 2018 sp.zn. 3 Cdo 146/ 2017), z ktorých právne závery následne citovala. Uvedené rozhodnutia podľa nej predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyššej súdnej autority v danej právnej otázke výkladu tohto ustanovenia . Tiež tvrdila, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo aj od právnej otázky dosiaľ neriešenej v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a to otázky týkajúcej sa možnosti určenia neprijateľnosti „neexistujúcej“ zmluvnej podmienky, resp. zmluvnej podmienky týkajúcej sa hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny. Žalovaná teda vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania sčasti aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

10/ Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo/203/2016 a 6Cdo/113/2017).

11/ Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o

situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ako dôvod prípustnosti dovolania sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.“ - Števec, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, Nakladateľství C.H. BECK. Bratislava 2016, str. 1382.

12/ So zreteľom na dovoláciu argumentáciu žalovanej je potrebné uviesť, že za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1. 1. 1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp.zn. 6Cdo/29/2017, prijatý ako judikát R 71/2018).

13/ Pred skúmaním, či pri riešení právnej otázky relevantnej pre rozhodnutie súdu v spore došlo k žalovanou tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe považuje najvyšší súd za potrebné predovšetkým uviesť, že súdy nižších inštancií pri posudzovaní dôvodnosti predmetnej určovacej žaloby ako prvotnú právnu otázku riešili otázku výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ (neskôr písm. l/) zákona o spotrebiteľských zmluvách, účinnom v čase uzatvárania predmetných zmlúv, keď dospeli k záveru, že vyžadoval rozčlenenie dohodnutej splátky na jednotlivé zložky, teda na istinu, úroky a poplatky. Potom nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s § 11 ods. 1 písm. a/ tohto zákona považoval za bezúročný a bezpoplatkový.

14/ Vzhľadom na uvedené, najvyšší súd v prvom rade skúmal otázku, či odvolací súd pri riešení otázky výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských zmluvách, od ktorej otázky predovšetkým záviselo jeho rozhodnutie, sa odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu chápaného v zmysle vyššie uvedeného.

15/ V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na právne závery vyslovené najvyšším súdom v uznesení zo 17. apríla 2018 sp.zn. 3 Cdo 56/2018, v dôvodoch ktorého uviedol:

15.1/ „Najvyšší súd sa už síce niektorými aspektmi náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v niektorých konaniach okrajovo zaoberal, predmet týchto konaní bol ale iný ako v danom prípade [napríklad v konaniach sp.zn. 3 Sžo 19/2012 a 7 Sžo 61/2015 najvyšší súd rozhodoval o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov vydaných vo veciach prieskumu zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov a skúmal predovšetkým to, či zo strany dodávateľa bol spotrebiteľ náležite vopred informovaný (§ 4 zákona č. 129/2010 Z.z.) tak, aby mal vytvorenú možnosť prijať rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktorú by pri dostatku informácii neurobil). V rozsudku z 29. novembra 2017 sp.zn. 7 Cdo 128/2016 riešil najvyšší súd otázky súvisiace s problematikou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie však so zreteľom na potrebu eurokonformného výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z.

po vydaní Rozsudku Súdneho dvora.

15.2/ Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

15.3/ Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

15.4/ Dovolací súd poukazuje na to, že rozsudok konštatoval nasledovné :

15.5/

článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku),

15.6/ článok 10 ods. 2 písm. h/ Stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku).

15.7/ z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky.

15.8/ pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku).

15.9/ článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

16/ Najvyšší súd poukázal na to, že najvyšší súd predmetnú právnu otázku vyriešil v rozhodnutí z 28. februára 2018 sp.zn. 3 Cdo 146/2017. V predmetnom rozhodnutí (v bodoch 19 až 27) najvyšší súd uviedol:

17/ „Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

17.1/ Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

17.2/ V zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/

17.3/ V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že „predložený návrh zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a

doplnení niektorých zákonov je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva, čo prispeje k posilneniu dôvery a právnej istoty spotrebiteľov a poskytovateľov spotrebiteľských úverov najmä pri cezhraničných transakciách“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

17.4/ Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k ustanoveniu § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

17.5/ Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

17.6/ Rozsudok konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali - viď ďalej) pochybnosti o tom, či text „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice) obsahovo zodpovedá textu „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už ale bolo uvedené vyššie, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Úmyslom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.

17.7/ V zmysle vyššie uvedeného nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

17.8/ Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe teda § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. nestanovuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice.

17.9/ Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd v

rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 146/2017 uviedol, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky.

16.10/ Treba dodať, že vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

17.11/ Zákomom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“.

17.12/ V dôvodovej správe k predmetnému zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránia do budúcnosti možnosti rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo - podľa názoru najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom.

17.13/ Vzhľadom na opodstatnenosť námietky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.), ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z.), najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 146/2017 uzavrel, že podané dovolanie je nielen prípustné, ale tiež dôvodné“.

18. Vyššie uvedené právne závery, v zásade vyslovené v už skoršom rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zastával najvyšší súd v plnom rozsahu aj v rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 56/2018 a na ne poukázal. Podľa názoru najvyššieho súdu ani v predmetnom spore neboli dané dôvody opodstatňujúce záver, že žalovanou žalobkyni poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov.

19/ Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že žalovaná v procesne prípustnom dovolaní (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) dôvodne uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), a to v otázke výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch , ktorým sa odklonil od právnych záverov vyslovených v uvedených rozhodnutiach najvyššieho súdu.

20/ Z obsahu dovolania možno tiež vyvodit', že žalovaná namieta aj to, že odvolací súd sa podľa jej názoru neriadil pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia dôsledne ustanovením § 220 CSP. Povinnosť konajúceho súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, v ktorom sa vysporiada so všetkými zásadnými otázkami konania, je pritom súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie a spravodlivý proces, pričom absenciu náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia je nutné kvalifikovať ako „denatio iustitiae“, t.j. popretie spravodlivosti. Napádaný rozsudok podľa nej trpí takými vadami, ktoré majú za následok jeho nepreskúmateľnosť, nesprávne rozhodnutie vo veci a nezákonnosť samotného rozsudku.

21/ Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

22/ Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté aj vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania aj podľa § 420 písm. f/ CSP v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia (okrem toho, že sa nevysporiadal s aktuálnou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu v uvedenej právnej otázke) nezaoberal odvolacou argumentáciou dovolateľky týkajúcou sa vyslovenia neplatnosti zmluvnej

podmienky spočívajúcej v neuvedení členenia jednotlivých splátok na istinu, príslušenstvo a poplatky. Jeho rozhodnutie je z týchto dôvodov nedostatočné a nepreskúmateľné. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyhol odpovedi na túto argumentáciu žalovanej.

23/ Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. S prihliadnutím na to sa dovolací súd ani v preskúmvanej veci nezaoberal právnou argumentáciou vo vzťahu k tejto otázke.

24/ Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd podľa týchto ustanovení zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

25/ Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

26/ Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

27/ Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.